

PEP VILA

UNA LLOA PROFANA, EN CATALÀ, DE FINALS DEL SEGLE XVII¹

Ja hem parlat en una altra ocasió² de la lloa, un gènere menor dintre el teatre que servia per introduir-nos millor en l'obra que se'n anava a representar. Trobem la antecedents d'aquest gènere a l'Edat mitjana i a l'Edat Moderna, però s'intenta preparar l'auditori i el text anterior i oient. Per tal de preparar el text i oient. Per tal de preparar el text i oient.

La lloa que avui editem³ ens ha arribat mutilada. Es tracta d'una peça que servia d'introducció a una comèdia. Sabem que hi ha dos folis arrencats en el manuscrit, fet que ens impedeix saber el aus de l'obra, tot i que coneixem el començament i el desenllaç. Fent un recompte aproximat dels versos que ens manquen, més el nombre dels conservats, podem saber que la lloa devia tenir uns 800 versos, la qual cosa li dona unes característiques excepcionals dintre aquesta tipus de pròlegs. En aquest cas, l'intent és més ambiciós i podem parlar de «lloa entremesada», una veritable obra que servia de pòrtic a una altra, que malauradament hem perdut. Destaquem també el seu caràcter dialogant; els actors es dirigeixen a un públic després d'una obertura musical. No es tracta així d'una obra d'art menor, com despectivament es cataloga la lloa, ni tampoc d'una peça protocolària, d'allegat o d'alabança, tot i que els actors defensaven el text i l'esperit del que van a representar, mentre demanen benevolència i la comprensió de l'auditori.

Hi ha traços que permeten afirmar que es podria tractar d'una obra gairebé autònoma, d'una representació din-

2. Vegeu la nostra edició d'una lloa del segle XVIII a partir d'un ms. del Museu Episcopal de Vic a «L'Estruch», 12, Girona, desembre de 1981.

3. Sobre la lloa hi ha l'excel·lent treball de J. L. FLENTAKOSKA, *La Lloa*, SGEL, Madrid, 1975. Vegeu també una bona bibliografia en l'aportació de F. Riera, *Para el itinerario de un gé-*

1. Publicat per primera vegada a la «Revista de Girona», número 97, 1981, en un treball on també donàvem a conèixer un altre text del segle XVII del «Cicle de Nadal». De l'obra nada-lenca *Relació dramàtica de la nativitat del Fill de Déu*, n'hem fet ja l'edició crítica a partir del fragment ja publicat del segle XVII i d'altres dos manuscrits del segle XVIII.

UNA LLOA PROFANA, EN CATALÀ

Ja hem parlat en una altra ocasió² de la lloa —o lloança— com un gènere menor dintre el teatre que serveix com a pròleg per introduir-nos millor en l'obra que seguidament s'ha de representar. Trobem ja antecedents d'aquest costum en el teatre grec i llatí, en el *prologus* de l'Edat Mitja, i en el *prólogo* o *protocolo* de l'antic teatre italià. Sempre amb un objectiu didàctic, s'intenta preparar l'auditori i millorar la relació entre actor i oient. Per tal de trencar el gel del primer acte, per mitjà d'aquesta introducció s'explicava al públic, sovint en un to elogiós, el que anava a veure. A voltes es mesclava cant i recitació, i en aquesta que avui ens ocupa, que pertany a un teatre culte, no hi són absents els elements allegòrics ni algunes rúbriques escèniques que ens ajuden a precisar el text molt millor.

La lloa que avui editem³ ens ha arribat mutilada. Es tracta d'una peça que servia d'introducció a una comèdia. Sabem que hi ha dos folis arrencats en el manuscrit, fet que ens impedeix saber el nus de l'obra, tot i que coneixem el començament i el desenllaç. Fent un recompte aproximat dels versos que ens manquen, més el nombre dels conservats, podem saber que la lloa devia tenir uns 800 versos, la qual cosa li dóna unes característiques excepcionals dintre aquests tipus de pròlegs. En aquest cas, l'intent és més ambiciós i podem parlar de «lloa entremesada», una veritable obra que servia de pòrtic a una altra, que malauradament hem perdut. Destaquem també el seu caràcter dialogant; els actors es dirigeixen a un públic després d'una obertura musical. No es tracta així d'una obra d'art menor, com despectivament es cataloga la lloa, ni tampoc d'una peça protocolària, d'allegat o d'alabança, tot i que els actors defensen el text i l'esperit del que van a representar, mentre demanen benevolència i la comprensió de l'auditori.

Hi ha traços que permeten afirmar que es podria tractar d'una obra gairebé autònoma, d'una representació din-

2. Vegeu la nostra edició d'una lloa del segle XVIII a partir d'un ms. del Museu Episcopal de Vic a «L'Estruç», 12, Girona, desembre de 1981.

3. Sobre la lloa hi ha l'excellent treball de J. L. FLEXNIAKOSKA, *La Loa*, SGEL, Madrid, 1975. Vegeu també una bona bibliografia en l'aportació de F. RICO, *Para el itinerario de un género menor: algunas loas de la Quinta Parte de comedias*, dins «Homenaje a W. L. FICHTER», Castalia, Madrid, 1971, pàgs. 611-622. Josep Sebastià PONS s'ocupa de la lloança al teatre rossellonès en la seva obra *Littérature catalane en Roussillon au XVIIe et au XVIIIe siècle*. Tolosa-París, 1929.

tre una altra representació que obria pas a la comèdia.

No sabem res de l'obra que venia després. El manuscrit resta incomplet amb senyals evidents de la manca de folis. Tan sols ens cal afegir que l'home de teatre castellà, Agustín de Moreto, publicà, entre 1653 i 1654, una comèdia amb el nom d'*El Desdén con el Desdén*. El tema de l'obra té com a rerefons Catalunya i la Barcelona de 1652, amb ambientacions provinents del món dels carnestoltes barcelonins. Essent la literatura catalana de l'època, en un tant per cent molt elevat, tributària dels models castellans del Segle d'Or caldria preguntar-nos si aquesta comèdia, avui perduda, era un calc, un reflex, una acomodació del treball de Moreto, o només es tractava d'una simple coincidència pel que fa al títol general de l'obra.

Aquesta lloa és un entrellat d'idees, de conceptes, de personatges abstractes i allegòrics en un to de disputa o de lluita dialèctica a l'entorn de la figura principal que és el Desig. A la fi, el Desig surt triomfant de la seva empresa, dels paranys i de les objeccions que li posen els altres personatges agrupats en dos cercles: els uns a favor i els altres en contra. En una primera lectura sembla que l'objectiu del Desig és el de triomfar, d'agradar a la concurrència, a un auditori possiblement reduït que és el que jutja i li dona el llorer. D'una banda, a través de la lloa s'interpreten aquestes ganes d'agradar amb l'obra i, en un nivell més particular, el desig —com a personatge— ha de convèncer un cercle d'amics que segurament representaven l'obra per a ells mateixos.

Crec que ens trobem amb una obra que resumeix aquells darrers intents propiciats per Fontanella que volia donar un alè nou a la musa catalana quan va escriure un teatre per a un auditori selecte, d'iniciats, on només uns quants tenien la clau de l'obra.

EL MANUSCRIT I LA NOSTRA EDICIÓ

L'obra, de finals del segle XVII (1697), prové del ms. número 15⁴ de l'Arxiu dels Pirineus Orientals de Perpinyà. Quant a l'autoria de l'esmentat manuscrit podem dir que a la fi d'un

4. Aquest ms. núm. 15 és descrit en el nostre treball, *Noves aportacions a l'estudi del «Cicle de la Passió»*, dins «Estudi

misteri passionístic i d'una obra de «pastorets», copiats també en aquest volum, hi trobem les inicials (A. M. D. G.) que corresponen a l'anagrama dels jesuïtes, essent en aquest moment difícil d'esbrinar la personalitat d'un d'aquests pares de la Companyia que a finals del segle XVII escrivessin o copiessin un teatre, en català, al Rosselló, donat l'esperit afrancesat dels jesuïtes després del Tractat del Pirineus.

Hem fet la transcripció del text d'acord amb l'original. Hem usat les normes preceptives en aquests casos. Els fragments que hem pogut reconstruir, a partir del text malmès per la humitat i per la fragmentació, figuren entre claudàtors, i amb punts suspensius els mots i els versos que ens manquen.

General», revista del Col·legi Universitari de Girona. Vol. 1, núm. 2, Girona, 1981, pàgs. 46-47. Darrerament hem editat una altra peça allegòrica del caire profà dins *El conceptisme en les «Tragèdies de la Passió» rosselloneses* (BSASLPO), Perpinyà, 1983, pàgs. 96-100. Els personatges Lo Món, Lo Olvit, La Memòria, La Música i Els Cors així com l'entrellat de l'obra ens fan pensar que les dues peces són del mateix autor.

LOA PER LA COMÈDIA DEL DESDENY AB LO/DESDENY

Representants: Lo Desitg, lo Temor, lo Temps, lo Desengany, lo Mèrit, la Esperança, la Fortuna, la Desconfiança, la Enveja, la Música.

Descobre's lo Desitg assentat en una cadira com adormit y canta la Música.

Música

Cuydado, quietud, sosego,
silenci, que'l desitg dorm!
No.l desperteu, qu'és prodigi
que'l desitg tinga repòs.

Lo Desig recita entre sòmnia

5 Auarda, detente, espera,
fantàstica **illusió**,
no axí, me usurpes lo premi
que-m procuro venturós.

L'Esperança canta al costat dret de la cortina

Bé pot descansar sens susto
10 qui al mèrit té per son sort,
que vigilància sens mèrit
és fatiga sens repòs.

Lo Desitg recita encara com adormit

¿Quin triunfo, digas-me, logras
privant-me de ser ditxós
15 quant no és victòria lo vèncer
al que té'ls sentits com morts?

Lo Temor canta al costat esquerra de la cortina

No molt confiat descanse
qui's funda en agenos vots,
que'l gust no sempre se inclina
20 de la part de la rahó.

Lo Desitg recita entre sòmnia

Basta. Si'l llorer me llevas,
lleva'm la vida. Però (alça's)
primer, per los cels sagrats,
a l'impuls de mon esfors
25 moriràs tu. Mes, què miro? (desperta's)
A y confusió major?
Apenas de mas fatigas
descansava en un son dols

- 30 en què venturós gozava,
allà en la *immaginació*
gustos aparents de un premi
ab què-m creye ser ditxós,
(què-m desdixat entre sòmnnits
solament ser ditxós pot)
- 35 quant la racional idea
enagenada al transports
ab què.ns priva del...
la natural propenció
me representava en
- 40 que un ímpetut...
ab atractiu so...
usurpar-me de n...
lo dols llorer...
que.s preuen...
- 45 y despètan...
veig que.n conforme...
noblesa, benignitat,
prudència, agrado, voler,
donaire, bon gust y alf...
- 50 la hermosura y discre[ció]
fent d'aquesta sella...
la transforman mi...

Canta l'Esperança

Prosegueix desig ta...

Canta Temor

Suspèn desig ta...

[Espera]nça

55 Que'l detenir-se és defecte.

Temor canta

Que l'exposar-se és error.

Desitg

Valga'm lo cel! Quin enigma
d'estas dos veus se compon,
quant la una me amonesta

60 dient-me ab son cant sonor:

*Esperança canta;**Desig representa*

Prosegueix desitg, no.t turbes!
Y l'altre, ab afecte nou,
encontradament me diu:

Temor canta

Suspèn desitg ta intenció.

Desitg representa

65 Com podrà d'estas dos veus
lo avis conformar-se? Com,
pus en efecte en qui espera
és evident la rahó.

L'Esperança canta

Desitg representa

Que'l detenir-se és defecte;
70 y en qui mal fundat se mou
és també acertat lo dir

Temor canta

que l'exposar-se és error.

[*Desitg*] *representa*

A qual, donchs, confusa idea,
a qual, donchs, a quals dels dos
75 seguiràs per acertar?

Qual deliberació
podrà ser la més segura?
...it empenyo, dubte fort,
en est confús laberinto

80 assistirà ab lo fil d'or
...Ariadna a Thezeo
.....en Creta? Qui?

[*L'Esperança i el Temor*]

Jo.

[*Desitg*]

Valga'm lo cel! En dos parts
85 ab terme igual se'm respon
confont més en ma idea
la determinació.

Veus inconegudes, ¿qui
benignament vos premou?

90 Manifestau-vos de gràcia,
no-us oculteu més, qui sou?

L'Esperança ix.

Jo só, desitg, l'esperança.

Ix lo temor

Jo só, desitg, lo temor.

Esperança

Sens mi no se alcanza ditxa.

Temor

95 Ni sens mi venturós sort.

Desitg

Per quin fils dos me assistiu,
què voleu de mi los dos?

Esperança

Jo vinch a donar-te alientos
perquè aspireu al que vols.

Temor

100 Y jo per això infundir-te
discretas imprecions.

Desitg

Igualment vostres avisos
me tenen en suspensió.

105 ¿Que faré, donchs,
¿Confiat esperaré,
o-m contindrè temerós?

Esperança canta

Si a un impossible no aspiras,
bé, desitg, esperar pots,
que'l voler no pot offèndrer
110 quant és amb veneració.

Desitg

Ben vist és que'l bon affecte
de servir basta, no sols
per disculpa al que procura
cumplir ab sa obligació,

115 mes téncara un no se què
de agradable o de gustós,
que se atrau la complacència
o la dissimulació,

120 que per soberà que sie
l'objecte que al desitg mou,
dissimula al ser volgut
per sa pròpia estimació,

125 ab què, seguint mon propòsit,
per ser empenyo forçós,
me aventuraré al que intento
com me indica ton exort.

Temor

No fasses tal! Desitg, mira!

Desitg

Què he de mirar? ¿A.y rahó que a mon intent contradiga?

Temor

130 Rahó y ha. Ou-la.

Desitg

Gustós espero, y de ton avis algun llum per ma intenció.

Temor canta

Desitg, si.l mèrit te falta,
135 voler és indiscreció,
que esperances mal fundades naufràgan al millor port.

Desitg

Bé dius, temor, no.y ha dupte
que la injusta pretenció
140 en la mateixa bonança
pert de sa ventura.l nort;
y no.y ha rahó que baste
per disculpar al pilot
que.n la tranquil·tat pert
145 inmeditat lo timó.

Esperança

Això és engany de la idea,
que fa montanyes de horror
y per fugir la fatiga
desconfiada no-s mou.

Temor

150 Y també.l precipitar-se
exposant-se a un desonor
és profanar lo bon crèdit
per satisfer sa paciò.

Desitg

155 Si, més no és la tibiesa
falta de voluntat?

- Temor*
 No.
 Que quant intenta lo affecte
 justificar-se zelós,
 en sas accions se mesura,
 160 y en tal cas la apreció
 és més discreta advertència
 que culpa.
- Desitg*
 Temor, ¿com pot
 passar la trepiditat
 165 per plaça...?
- Esperança*
 Això
 és més desmentir lo mèrit
 que sollicitar son sort.
- Desitg*
 Sens dubte; que qui desitja
 170 no appetiteix las dilacions,
 y qui differeix los fins
 fa vèurer que lo que vol
 ho-s fa indigne de son gust
 o no-l satisfà del tot.
- Temor*
 175 Antes bé'l ser confiat
 profana las perfeccions
 del que desitja, perquè
 pot s'altiva presumció
 persuadir-li que té
 180 qualitats interiors
 perquè negligent confie
 alcansar lo que ab suor
 no poden merèixer...
- Desitg*
 Que bé'l pensament...
 185 veritat és; pus to...
 faltat de meditació
 de las pròprias...
 se presum mere[ixedor]
 del que espera t...
 190 del crim de d...
 suposant fa...
 en lo que.s...

ANY 1709 MORTIANY EN CALATY DE LINTS DRF ZECIE XALI

Esperança

Y també.l...

suposa en si imper[fecció?]

Ix la Desconfiança y diu

195 No-y ha tal. Falcedat és
aqueixa proposició.

Desitg

¿Qui interromp nostre discurs?

Desconfiança

La desconfiança só,
que per retenir lo impuls
200 de la esperança és forçós
que.l discret de mon repòs
li servesca de grilló
y... ment proposa

205 son dictamen enganyós,
que.l descomfiar és culpa
per desmentir son soborn.

Vinch a defensar la causa
del Temor o discreció,
que.l ser tímid a discret
210 qualitats tant iguals són
que solo las diferencia
la diversitat del nom.

[*Esperança*]

Luego, l ser descomfiat
215 és tenir disposicions
per ser prudent?

Desconfiança

Clar està!

Espe[rança]

Això és error,
que com lo descomfiar
prové de tenir-se en poch,
220 erra dient qu'és prudència
lo qu'és desesperació.

Desconfiança

Mal dius, esperança. Ans bé,
com qui descomfia enclou
los dubtes que-s proposa
225 ...ecte o veneració

- ...prendràs de l'objecte
 ...suspèn eixa atenció
 ...rer que'l contenir-se
ui generós
 230qualitats
 que mou sa inclinació
 així no és desesperar.
- [*Esperança*]
 Com no-u és? Però millor,
 ab sa claredat, lo Temps
 235 descidirà esta qüestió.
- [...]
 Ha de l'imperi del temps,
 ha de la enterna regió,
 tu que a emulació del fènix
 cada instant revius, si mors!
- Temps a la cortina*
 240 Qui de ma velocitat
 lo curs precís interromp?
- Desitg*
 No és hu de sol que't sollicita,
 qu'és lo cuydado de molts.
- Temps* [...]

 Per detenir-me'ls cuydados,
 245 encara que molts, sou poch.
- Esperança*
 Ma veu, donchs, te detindrà,
 pus que suspèn tot un món.
- Temps*
 Qui ets tu que tant confias
 en lo sonor de ta veu?
- Esperança*
 250 La esperança só, que imploro
 per cert fi. Ta decisió,
 que ha de pesar de las cautelas
 lo temps ho dessideix tot.
- Ix lo Temps*
 Què vols de mi?

Esperança

255 Esta-me atent.

Desitg

Millor te informaré jo,
que la Esperança és suspecte,
perquè ab sas reflexions
afalagant los sentits

260 soborna ab enganys los cors.

Jo, Temps, però, mal comenso

suposat no só jo sol,

més, be dich que encara que

las voluntats sien nou

265 que.n servir aquesta junta

congregar sab el fervor,

per lo respecte las féu

tant conformes la unió

que.n mi sol, que só.l desitg,

270 recopílan sa atenció.

Jo donchs, Temps, per no donar

a la ociositat lo lloch

que la prudència elegí,

per la moderació,

275 o perquè la juventut

compellida de l'ardor

[manquen dos folis.]

[...]

...que si el gust dels que han de dir-me
cuidados no satisfà,

per molt que me patrocine

280 la fortuna serà en va,

que no.s consegueix bon fi

del principi qu'és errat.

Temps

En lo que discret proposas,

jo, Desitg, só de ta part

285 si.l vot és de l'auditori.

Lo procurar, lo obligar,

és disposar la fortuna

per lo aplauso universal,

que al fi.l fabricar prudent

290 ab principis ben fundats,

satisfà la diligència

ab lo aplauso del treball.

Desengany

- No-m desagrada-l que dius,
 que-l prevenir meditat
 295 als que han de aplaudir la obra
 és medi molt eficaç
 per no desmerèixe-l premi.

Desitg

- Pus sou de conformitat,
 antes que de la fortuna
 300 consulte-l vot soberà
 previndrè de l'auditori
 la prudent benignitat.
 Illustre auditori a qui
 305 pròdich lo cel adornà
 tant de qualitats discretas
 com d'hermoses qualitats,
 jo só-l Desitg, corta cifra
 de nou humils voluntats,
 que-n lo afecte de servir-vos
 310 no-n trobarà amor de iguals,
 que com als uns lo respecte
 y als altres lo natiu sanch
 los...
 en...
 315 la pr...
 en com...
 y com per...
 després de...
 diferents me...
 320 los ha aparegut...
 que-n qui per natura...
 és benigne, o no és ingrati
 si-l que mereix no li donar
 del desig se satisfà
 325 amb la representació
 de una comèdia, esperam,
 si no acertar vostre gust,
 nostre afecte demostrar.
Lo Desdeny ab lo desdeny
 330 és la comèdia; mes, quan
 fàltan las disposicions
 tant en los representants
 com en la obra,
 lo error no sie no
 335 amb los més rendits o...
 vostre discreció imp...
 esperant tots que ser...

vostre gust se comp...
en perdonar nostre...
340 cubrir...
disimular los...
y finalment en...
més per gràcia que per mèrit
vostre aprovació al relat.

Temps

345 Ja, Desitg, de l'auditori,
pots esperar confiat
que agrahit de ton afecte
generós se mostre...
concedint-se sa...
350 pu...
al temple...

[manquen uns quants versos]

[...]

.....seràs
...bé en assistir-me
.....e un instant
355 ...ants bons patrocinis
no temo ja ser fatal.

[...]

Desengany hont és lo temple?

[Desengany]

Aquí està; mes esperau
que sa música sonora
360 millor nos ne informarà.

[La Música]

Lo qui espera tenir ditxa
de aquesta deytat se val,
que'l mèrit sens la fortuna
és tropés dets desdixats.

[...]

365 ...lo temple desitg,
...dius los dolços senyals.

[...]

...desitg sens temor pots
...uisos implorar.

[...]

- 370 ...del temple venturós
...del feliz tribunal.

[...]

...mon patrocini cerca
...acompanyat
...constant esperança
lo temps y lo desengany.

[...]

- 375 Deixa'm prosseguir a mi
que potser mon cant suau
inclinàrà son impuls
.....detindrà
...lo que cerca intrèpit
380de ta deytat
.....que brille
.....altars.

Fortuna

Done-se-li fe mon temple
la entrada libre cantant.

*Corre la cortina y ha de aparèixer la Fortuna
en un sòlio, ab lo mèrit a un costat y la enveja
a l'altre. Sona la música, i.s canta.*

Música

- 385 Adoren a la Fortuna
los mèrits més soberans,
que no y ha poder ab ditxa
sens lo auxili de son bras.

Desitg

- 390 Deïtat soberana en qui,
pròdigament lliberal,
la divisió dels premis
Júpiter deposità.
Lo Desitg só jo, que aspiro,
gustosament confiat,
395 a un cert llorer que'l bon gust
d'est auditori te'n mà;
y com sé que'm faltan mèrits
que ygalen a sos quilats
recorro a ton patrocini
400 perque...

Fortuna

Desitg, disposat,
tens ja'l premi que't procuras,
no't canses en relatar

405 lo que a mi m'és tant notori,
com a tots, ta voluntat.

No descomfies del premi
que ja'l mèrit que aquí està,
en eix cercle de llorer,
temps ha que'l té destinat.

410 Continua tont intent,
que'l que té de cortesa
sino satisfà al bon gust
a lo menos no'l desplaui.

415 Y perquè no'n descomfies
lo mèrit te donaràs
...guariment...
lo llorer anticipat.

Desitg

La fineza te agrahesch.

Mèrit

420 Desitg, ta ventura és tal
que no'bstant las repugnàncias
ton front se coronarà.

Enveja

No farà si se li oposa
tot lo verí de mon art?

Desitg

Qui impedir vol ma ventura?

Fortuna

425 La Enveja, no'n fasses cas,
que no's pot dir venturós
lo que no's veu envejat.
Corona, Mèrit, son front.

Enveja

De acorreguda me'n vaig. (Vas-se'n.)

Mèrit

430 Vés, que jo'l coronaré
a pesar de ton pesar.

Fortuna

Logra, desitg, ta ventura.

Desitg

Gràcies te'n dono immortals!

Fortuna

435 Asseu-te als peus de mon sòlio
y en ell content gozaràs
lo llorer que solicitas.

Desitg

A tos peus me tens postrat.

Mèrit

440 Asseu-te, y eternament goza
del vert llorer que ton cap,
per gràcia de la fortuna,
participas de ma mà.

[...]

445 Llorer, immortal corona
de un desitg, la voluntats
qu'en ningun temps falta premi
al que-l mèrit no faltà.

[Al] temps que la música canta la di[txa]
[co]pla, posa lo Mèrit una corona de llaurer al
cap del desitg, y se cor[re] la cortina. Finida
dita copla.

SUMMARY

The playlet (*lloa*) is a minor genre, a sort of prologue to the main play. Its purpose is to prepare the audience and its aim is didactic. The *lloa* we publish here reached us in a mutilated state; it must have been about 800 lines long, which makes it quite a play considering the characteristics of the genre. Dialogue is a basic element and the actors address the audience after a musical overture. We know nothing about the work which followed. The *lloa* is a dispute around the central figure: Desire. The work was written in 1697 and is now in the Departamental Archive of Perpignan.

RESUMEN

La loa es un género menor, una especie de prólogo de la pieza principal. Intenta preparar al auditorio y tiene finalidad didáctica. La loa que hoy editamos ha llegado a nosotros mutilada; debía tener unos 800 versos, lo que, a la vista de las características del género, la convierte en una pieza importante. Es de carácter dialogado y los actores se dirigen al público tras una abertura musical. Nada sabemos de la obra que seguía a ésta. La loa es una disputa alrededor de la figura principal del Deseo. La obra es de 1697 y se halla en el Archivo Departamental de Perpiñán.

RÉSUMÉ

La «*lloa*» est un genre mineur, une espèce de préface de la pièce principale. Il tâche de préparer l'auditoire et il a un but didactique. La «*lloa*» que nous éditons aujourd'hui nous est parvenue mutilée; elle devait avoir 800 vers environ, ce qui la rend une pièce importante d'accord avec les caractéristiques du genre. Elle a un caractère dialogant et les acteurs s'adressent au public après une ouverture musicale. Nous ne savons rien de la pièce que la suivait. La «*lloa*» est une dispute autour de la figure principale, le Désir. L'ouvrage est de 1697 et il se trouve dans les Archives Départementales de Perpignan.

SUMMARY

The playlet (*lloa*) is a minor genre, a sort of prologue to the main play. Its purpose is to prepare the audience and its aim is didactic. The *lloa* we publish here reached us in a mutilated state; it must have been about 800 lines long, which makes it quite a play considering the characteristics of the genre. Dialogue is a basic element and the actors address the audience after a musical overture. We know nothing about the work which followed. The *lloa* is a dispute around the central figure: Desire. The work was written in 1697 and is now in the Departamental Archive of Perpinyà.